

— Отивашъ си? Е, довечера ще идемъ у попъ Ставри?

— Не ми се ще, иди самъ.

— Не, трѣбва да идемъ. Дадохме дума. Попъ Ставри е неодѣлана глава, но честно сърдце... Па и тамъ можемъ да намислимъ нѣщо...

— Добрѣ, ще те чакамъ у дома тогава.

И приятелитѣ се раздѣлихъ.

Огняновъ отиде въ училището. Въ учителската стая намѣри само Мердевенджиева, дълбоко зачетенъ въ една турска книга. Огняновъ го не поздрави. Той усѣщаше, още отъ начало, нѣкакво противно чувство при видѣтъ на тоя момъкъ, подъ една ржка съ псалтикията, подъ друга съ „иншата“, два аттестата сѣмнителни за развитието на мозъка. Писмото му до Рада пѣкъ прѣвѣрнѣ това нерасположение въ отвращение къмъ псалта, което порасте при виждането неговото лакействуване прѣдъ Стефчова. Огняновъ се расхождаше живо изъ стаята, като пухаше голѣми облаци димъ отъ цигарето си, занятъ отъ разговора си съ доктора, безъ да обръща внимание на апатичното и заспало лице на псалта, наведено надъ книгата. Внезапно зѣрнѣ на масата новиятъ брой отъ в. „Дунавъ“, едничкиятъ листъ, който се приемаше въ града, отъ Мердевенджиева, за турскитѣ му стѣлпове. Той хвѣрли разсѣянъ погледъ на българскитѣ и, когато щѣше да го захвѣрли, вниманието му се спрѣ на едно заглавие съ едри букви. Той прочете, попаренъ, слѣдующето:

„Избѣгване на заточеникъ изъ Диярбекирската крѣпостъ: Иванъ Кралѣчтъ, отъ градъ Видинъ, Дунавска областъ, на 28 години, високъ растъ, черни очи, кждрава коса, мургавъ цвѣтъ на лицето, за участие въ смуветѣ на 1868 г. осжденъ на вѣчно заточение въ Диярбекирската твърдина и избѣгнѣлъ отъ нея прѣвъ марта, настоящата година, влѣзълъ пакъ въ държавата на Негово Императорско Величество, дири се отъ властитѣ, на които сѣ дадени нуждитѣ указания за това. Вѣрнитѣ царски поданници